

KÉK BELGRÁD

Dominik kék Parker tollal jegyzetelt. Ujjai közt forgatta, néha a szájába vette, és rágcsálta a végét. A vázlatokat és tisztázatokát ő is laptopon írta, de a jegyzetekhez, a fecnikre írt ötletekhez kék Parkert használt. Később a város is kék lett, mint a szoba, kék, mint a kifolyt tinta.

Harmadik napja vannak Belgrádban, és nem tudnak többet a városról, mint az átlagturista. Tegnap megnézték a Tesla múzeumot. A feltaláló életéről szóló vetítés tizenöt percenként kezdődött, angol felirattal. Vajk már az elején otthagya. Dominik végignézte, aztán a múzeum lépcsőjén valamit feljegyzett a noteszébe. Továbbmentek a Szent Száva-templomhoz. Azt olvasták róla, a világ legnagyobb ortodox székesegyháza lesz, ha egyszer elkészül. Minden tekintetben a barcelonai Sagrada Família párja. Mindent, amit fontosnak véltek, lefényképeztek, dokumentáltak. A templomkertben a szobrokat, szökőkutakat, és a kicsiny melléktemplomot sem hagyták ki.

A szálláson, a Rasavska utca 30 földszinti lakásában Dominik egy óra alatt megírta a Szent Száváról a könyvbe szánt fejezetet. Mikor Vajk átnézte a kéziratot, olyan arcot vágott, mint aki nem érti, miről van szó.

Ez meg mi?, kérdezte, és hallotta, ahogy egy pillanatra megremege a hangja.

Mi volna? A fejezet, amit megbeszéltünk.

De hol marad belőle a Sagrada Famíliával való összehasonlítás?

Haver, nem kell az bele. Nekünk a lehető legrosszabb képet kell festenünk a városról. Mint egy könyvnyi fake news. De amúgy is, hova lenne az önbecsülésünk, ha leírnánk, hogy itt épül Kelet-Európa legnagyobb és legszebb temploma? De ha bejeddél, semmi gond, megírom egyedül is.

* * *

A 105.2 Radio Nostalgija szólt. Keller már nagyon unta az ezerszer hallott slágereket, de nem volt kedve felkelni az ágyról, hogy csatornát váltson.

Miről írsz?, kérdezte Lola, ahogy kilépett a fürdőből. Végigdőlt az ágyon, vörösesbarna haja fedetlen vállát érintette.

Egy krimin dolgozom, felelte.

Izgalmas?

Igazság szerint nem is annyira krimi, javította magát Keller, de van egy bűnügyi szál is. Két barátról szól, akik eljönnek ide, és a történet felénél az egyikük meghal.

Miért hal meg?

Nem akarom elspoilerezni. De figyelj, felolvasok egy részletet.

Amíg kiértek a rendőrök, összeszedte minden jegyzetét, és belegyömöszölte őket a hátizsákba. Belenézett a tárcájába is. Kivette belőle a készpénzt, zsebre rakta. A tükör előtt az arcát vizsgálta, vett néhány mély levegőt, és ismét odament barátja ágyához. Olyan volt, mintha aludna.

Tehát krimi lesz, szólt közbe Lola.

Keller elnézően húzta el a száját, miközben arra gondolt, milyen szívesen lefeküdne a lánnyal.

* * *

A Belgrádi Erődben Vajk nem talált semmi különöset. Néhány ágyú, kiszuperált harckocsi meg egy légvédelmi rakéta, aminek a takarásában levizelték a várfalat. Volt ott még egy tizennégy méter magas szobor is, amit az első világháborús szerb győzelem tiszteletére állítottak.

De miért a seggét mutatja felénk?, kérdezte Dominik.

A szobor arccal a Duna felé néz. Kicsit odébb ömlik bele a Száva, oda látni. A folyóhoz egy meredek lejtő vezet. Dominik lemászott.

Délután megnézték a NATO-bombázás gyermekáldozatainak emlékművét. Vajk kibetűzte a cirill betűs írást, és beírta a Google Translate-be. „Minden szép volt. Semmi sem fáj.” Dominik annyit mondott, majd azt írják, egy Milošević-szobor áll itt.

Már miért íránk azt?

Mert ez a gonzó, nem emlékszel? Erre kapjuk a pénzt.

Vajk meg arra gondolt, hogy már akkor ellenszenvesnek találta Dominiket, amikor két hete először találkoztak a kiadóban, de nem tudta volna megmondani, mi az, ami nem tetszik neki benne. Vonzotta a lazasága, a kalandvágya, de ő maga csak a pénzért ment bele a gonzóba. Titokban még mindig reménykedett, hogy a kiadó esetleg elfogad másfajta szövegeket is, hogy ellenállásával meg tudja változtatni a szerződésüket.

Vajk belépett a lakásba, hangosan köszönt, hogy Dominik hallja, megjött. Nem érkezett válasz, úgyhogy bement a szobájába, megnézte a laptopon a napi híreket, válaszolt két e-mailre. Az órára nézett. 16:20, éhes volt. A konyhába menet hangosan szólt Dominiknak, hogy éppen enni készül,

kér-e egy szendvicset. Kivette a hűtőből a vajat, kenyeret vágott, rátett két szelet felvágottat, egy szelet sajtot, hozzá paradicsomot szeletelt, rátette egy tálcára, és mielőtt asztalhoz ült volna, odament Dominik szobájához. Már majdnem fél öt volt. Ha alszik, akkor épp ideje felkelnie. Kopogott az ajtón, benyitott. Dominik hanyatt feküdt az ágyban, nyakig betakarózva.

Hali! Kelj fel, fél öt van.

Nem szólt semmit. Vajk visszament a konyhába, és csinált még egy szendvicset. Hú, de alszik, gondolta, majd a jó kis kolbászos szendvics illata felébreszti. A hűtőből elővette a gyulait, meghámozta, egyenletes, vékony szeleteket vágott belőle.

Tálcával a kezében megállt Dominik ágyánál. Enyhén megrázta a vállánál. Hahó, hoztam kaját.

Semmi reakció.

Kaja, kaja, ismételtette, kolbászos szendvics. Mi van, nem hallasz?

Aztán mintha ösztön vezérelné, megnézte, lélegzik-e.

Nem lélegzett, bassza meg! Ekkor elkezdte pofozni, és könnyörgőre fogta. Kelj fel, Dominik, kelj fel, te szemét, ne játszd a halottat!

De Dominik nem játszotta a halottat. Dominik halott volt.

Hirtelen azt se tudta, mit kellene csinálni. Megtörölte a homlokát, leült egy székre, zihált. Pár perc múlva előkereste a táskájából a biztosítási lapot, és feltárcsázta a megadott számot. Ha a turista bajba jutna.

Legalábbis így mondta el a kitérő rendőröknek a sztorit.

Fogalma se volt, hogyan imádkoznak a szerbek. Vajk megpróbálta ellesni, ahogy keresztet vetnek, mert az is valahogy más volt. Sürgősen szüksége lett volna egy imára, és úgy gondolta, jó lenne helyesen csinálni. Észrevétlenül odaállt az egyik ikon mellé, és oldalt pillantgatva figyelte a középkorú nőt. Nem volt biztos a dolgában, így elhatározta, hogy a következő hívő mozdulatait, aki betér a Szent Márkba, elejétől végéig leköveti.

Máris megjelent egy néni az ajtóban. Ősz haja lilásan világított a templom fényében. Enyhén behajlította a térdét, keresztet vetett, az ikonhoz járult, megcsókolta a keretét, aztán kifelé menet megcsókolta az ajtófélfát is. Vajk megpróbálta utána csinálni, mindenféle meggyőződés nélkül. Beállt, szemben az ikonnal, megrogyasztotta a térdét, keresztet vetett, odalépett a képhez, és némi viszolygással megcsókolta az aranyozott keretet. Zavarában körbenézett, nem figyelik-e. Amikor meglátta a háta mögött álló alacsony nőt, elpirult. Az alacsony nő rámosolygott. Vajk egy bólintással jelezte, kész van, ő következik. Félreállt, és egészen feltűnően nézte. Ahogy keresztet vetett, Vajk rájött, hogy az előbb rosszul csinálta: az ortodoxok –

de legalábbis a szerbek – nem viszik le a kezüket a köldökükig, amikor a Fiúra kerül a sor a Szentháromság felmondásánál.

Mikor kiment a nő, Vajk újrakezdte. Beállt a Mária-ikkal szemben, megrogyasztotta a térdét, száját a kerethez. Dominikra gondolt, és önkéntelenül elvagyorodott. Aztán a hülye rendőr képe ugrott be neki, és vissza kellett fognia magát, nehogy nevéssen. Kifele menet már magabiztosan csókolta meg a templom ódon ajtófélfáját.

Egy óra múlva Vajk visszament a templomba. Ezúttal már a belépéstől kezdve próbálta igazán jól csinálni a dolgokat. A templom bejáratánál lévő szuvenirboltban vett egy Mária-ikont. Otthon, a szálláson egy kék vázának támasztotta, karnyújtásnyira a kék ágytól. Rendeztette a jegyzeteit, de negyedóra elteltével lelki-furdalása lett. Ránézett az ikonra, és keresztet vetett. Letette a tollat, odament a képhez, és két ujjal végigsimított a kereten. De ez mintha nem lett volna elég. Letérdelt, bocsásd meg a mi vétkeinket. Megcsókolta a képet. Aztán még egyszer, és még egyszer. Nem tudott elszakadni a glóriájától és a Szűzanya két oldalát díszítő cirill betűktől. Bocsásd meg a mi vétkeinket, ismételte, bocsásd meg a mi vétkeinket, bocsásd meg a mi vétkeinket, egészen addig, amíg ki nem száradt a szája.

* * *

Miután Lola lejjebb vette a rádió hangerejét, azt javasolta Kellernek, egészítse ki novelláját egy nyomozóval, aki kicsit megszorogtatja a főszereplőt. Már miért kéne megszorogtatni? Nem elég a lélek szorongatása? Lola érvelni kezdett, hogy a nyomozó nélkül csupán unalmas filozofálás meg sznoboknak való monodráma lesz belőle. Monodráma?, kérdezett vissza Keller. Kiskoromban azt játszottuk apuval, hogy minden nap megtanulunk egy idegen szót a Klajn-Šipka szótárból. Keller elmosolyodott. Tetszett neki, ahogy a lány meg akarta győzni. Gondolkodni kezdett a karakteren. A neve mondjuk Radovan Preković lesz. Százados, aki egy kihallgatáson megveri a főhőst. Lola felhúzta a szemöldökét. Ez nagyon klisés.

Jó, akkor mondjuk, és itt szünetet tartott, hogy átgondolja, milyen karaktert szeretne. Idegyengére írom, az nem olyan James Bond-os.

De James Bond nem zsaru.

Az mindegy. Preković százados kikészült a... a depis feleségétől.

* * *

Miért nem menekül el?, gondolta a százados. Megtehetné. Nincs bírói végzés ellene, ez meg itt ténfereg, meg szentképet vesz. A zsaru kabátja zsebébe nyúlt, felmarkolt néhány szem hántolt pisztáciát, és ropogatni kezdte.

Persze külföldi a pofa, úgyhogy nem lenne jó ötlet belemászni az ügybe. De ez tényleg töketlen. A helyében olyan gyorsan lépnék le, ahogy csak tudok. Akinek meg nem kellett volna meglógnia, az bezzeg eltűnt. Bár a legnagyobb probléma nem ez, hanem hogy Ljubicát az se érdekli, hogy tiszta ideg vagyok, mióta az a genetikai vizsgálat kimutatta, hogy nem lehet gyerekünk. Talán nem is lenne időm gyerekekre, gondolta. Egy ideig párterápiára is jártak, de nem sokat segített. Kicsit olyan, mintha külön világban élnék. Engem tökéletesen lekötnek a gyilkossági ügyek, ő meg rákattant a Louis de Funès-filmekre. Képes akár harmincszor megnézni ugyanazt. *A csendőr nőül, A csendőr New Yorkban, Heves jegyes, Jákob Rabbi kalandjai*, már én is tudom kívülről.

De ez a kibaszott debil!, nevetett a zsaru, és még egy maroknyi pisztáciát tett a szájába. Amikor odaadtam neki a jegyzőkönyvet, hogy írja alá, közölte, nem beszél szerbül, úgyhogy nem tudja, mi van leírva, nevetséges.

Nézze, hivatalos szerv vagyunk, és egyelőre nem vádoljuk semmivel. A szállásadó felajánlotta, hogy lefordítja a jegyzőkönyvet. Nem kellett lefordítani. Emlékszem, a debil kék Parkert húzott elő az ingzsebéből, de nem fogott, csak egy kis pacát hagyott a papíron. Aztán hogy is? Felajánlottam a saját tollamat, aztán leléptünk, mert rohadt éhes voltam, és félbe kellett hagynom a levest, amikor riasztottak.

* * *

Vajk a kanapén ült, és próbált valamit kiszűrni a rendőrök beszélgetéséből. Egy szót, egy szófoszlányt, vagy valamit, ami támpontot adhat. Többször elhangzott Dominik neve, meg az övé is, de semmit sem értett az egészből. Tíz perc múlva megérkezett Saniel, a főbélő, és az egyik rendőrrel átvizsgálták az egész laskást. Saniel szélesen gesztikulálva magyarázott, majd odamentek Vajkhoz. Igyekezett lesújtottnak és kétségbeesettnek mutatkozni. Öt percen keresztül csak a rendőr és Saniel beszélt. Szófoszlányok, Dominik, faszka, bisbis, meg mintha a rendőr azt mondta volna, hogy debil.

Igen, a debil szót tisztán kihallottam. De az is lehet, hogy valami mást mondott, és csak én akartam belehallani.

Vajk lába fel-alá járt. Nem tudott megmaradni a lakásban, leugrott a trafikba, vett egy pakli Marlborót. Két éve szokott le, de most jólesett. Állt az

ajtó előtt, hosszú ujjas ingében dideregve az őszi szélben, és szívta a slukkokat. Hamutartónak egy sörösdobozt használt, a csikket is ebbe tuszkolta bele. Egy óra múlva elszívott még egyet. Másnapra elfogyott az egész dobozzal.

Az a kurva zсарu is csak szerbül tudott persze, gondolta, és én csak annyit értettem az egész hablatyból, hogy faszka, krikri, *debil*. Kétségtelen, hogy rólam volt szó.

Ránézett a zsebében a Parker tollra, és megborzongott. Lehet, észrevette a zсарu, hogy ezt elvettem Dominiktól? Ugyan már, honnan tudná, hogy ez az övé volt? Ne gondolj baromságokra, csak ne gondolj baromságokra! Akár le is léphetsz innen. Rágyújtott még egy szálra. Lassan fújta ki a füstöt, nézte, ahogy eloszlik a légben. A kiadót nem hívta fel. Hadd higgyék, hogy minden rendben.

Másnap reggel a fürdőszobában mormogó hangot hallott. Arra gondolt, a ház alagsorában lévő báról jön, és a szellőzőjáratok meg a csövek közvetítik a hangot. Felöltözött, lement a pékségbe reggeliért, a Tabakba is beugrott. Az egészet rutinosan csinálta, mintha évek óta ott lakott volna. Fel sem tűntek neki a Szerb Márk-templom tornyai.

Visszafelé megnézte a bár. Nem volt közvetlen kapcsolata a lakással. Ettől még a csövek ott lehetnek, gondolta.

Megreggelizett, elmosta a tányért. Finom, csokoládés sütemény volt, Dominik biztos azt írta, hogy ehetetlen, és jobb, ha a turista néhány rúd szalámmal érkezik a városba, ha már elkerülhetetlenül ide kell jönnie.

Talán nem kellett volna belemásznom ebbe az egészbe, gondolta Vajk. Emlékszem, milyen hazugságokat írt Tesláról is. Képzeld, mi történne, ha megtudnák, egy szerb tudós megelőzte a korát, vagy hogy egyáltalán vannak szerb tudósok.

Két cigaretta után benyitott a mosdóba. A mormogás nem szűnt meg, sőt, mintha felerősödött volna. Dominik szelleme, gondolta Vajk, és elhúzta a száját. Aztán már nem is törődött a hanggal. Elment sétálni a városba. Egy ideig céltalanul bolyongott, majd eszébe jutott, hogy a Zepter múzeum a közelben van. Modern kiállítás, installációk, szobrok, kereten túlfolyó képek. Pár napja még Dominik erősködött, hogy ne nézzék meg. Hát most megnézem, te barom. Petko Dodik *Ringlispiel* című festménye különösen megfogta. Három vagy négy ember, nem lehetett pontosan látni, áll egy körhinta körül, amin egyetlen gyerek sincsen. Hazaérve gyorsan befalt egy pizzát. Sonkás-sajtos. Kezet mosott, miközben olyan volt, mintha az egész mosdó mormogott volna.

* * *

Zdravko Čolić egyik dala ment a rádióban. Keller átlagosnak találta. Szokásos balkáni hangszerelés, mondta. Nem tudod, mi a jó zene, mosolygott Lola. Ez nálunk nagyon híres, apunak még vinylen is megvolt.

Elkomorodott. Lefelé nézett, ujjai közé csípve a lepedőt anyagát, folytatta. A NATO-bombázáskor eltűnt minden lemezünk. Vagyis hogy találatot kapott a lakás, és elégték. Valami faszkalap épp odatette a lokátort. Mert nem összevissza bombáztak minket, hanem lokátorokat tettek le, nem tudom, hogyan, és az alapján.

Amikor véget ért a szám, Lola lejjebb csavarta a hangerőt. Egy sort hallgatott. Keller nem kérdezte, de talán éppen ezért kezdte el mondani, amit mondott.

Örülök, hogy rád akadtam a Lastában. Mosolyogni próbált. Ha nem fogadsz be, akkor már nem tudom, mi lenne.

Keller majdnem azt válaszolta, ki ne fogadott volna be egy ilyen kurva jó nőt, de inkább csak bólintott. Lola folytatta. Nem akarlak veszélybe sodorni. Talán, mivel külföldi vagy, téged nem mernek belekeverni.

A szavakat egészen lassan ejtette ki. Mint aki nem biztos a dolgában.

A cégnél, ahol dolgozom... szóval tegnapelőtt megjelent egy zsaru.

* * *

Vajk sorra szívta a cigarettákat, és bámulta, hogyan oszlik el a füst a semmibe. Amikor elfogyott a Marlboro, lement a trafikba egy újabb dobozért, de csak Kék Belgrád volt. Vett három dobozzal. Néha rásandított a mobiljára, hogy keresték-e a zsaruk, de nem hívta senki. Mintha megfélekedett volna róla a százados. Érthető, gondolta Vajk, én csak a második gyanúsított vagyok. Az első a szívmegeállás.

A lakás már eredetileg kék volt, de mintha megváltozott volna a város, és lassan, fokozatosan minden azúr színre váltott volna. Először csak egy halványkék árnyalat suhant végig a háztömbökön, és Vajk nem is tulajdonított neki különösebb figyelmet. Aztán délutánra, ahogy a Rasavska sarkán befordult a szállása felé, mintha megváltozott volna a pizzázó színe. Nem merte volna biztosan kijelenteni, hogy előtte más színe volt, sosem nézte meg alaposabban, de úgy rémlett neki, nem ugyanaz, mint volt. Estére még több dolog lett kék. A házfalak, a szemetesek, a kirakatban a ruhák. Mintha csak ráömlött volna a tinta az egész városra.

Másnap, amikor felkelt, felfedezte, hogy a takarója is kékké változott. A dizájn lakás kékségébe szerettek bele anno, de most a kék takaró bánta-

ni kezdte a szemét. Mintha egy indigó volna, amellyel átmásolják az életét egy másik lapra.

* * *

Miután Preković százados felhívta a konzulátust a haláleset ügyében, a feleségét is feltárcsázta. Sokáig csöngött ki, biztos valamelyik Funès-vígjátékot nézi megint. Már éppen letette volna, amikor meghallotta Ljubica hangját. Bocs, hogy nem vettem fel, Funès-t néztem. A bágyadt hang meglepte Prekovićot. Hirtelen el is felejtette, mit akart. Hazafelé vegyek felvágottat? Nem ezt akarta mondani. Nem tudta, mit akart. A debil járt a fejében. Hogy lehet valaki ennyire hülye, hogy így keresse a bajt?

Zsebébe nyúlt a pisztáciáért. Egy ideig rágcsálta, aztán eszébe jutott a másik ügy, a fiatal nővel. Lola, mondta ki hangosan a nevét, miután letette a kagylót. Milyen jó bőr lehetne. Csak tudnám, hová bújt a kis vörös.

A szekrényhez lépett, fellapozta a nő aktáját. Név, cím, ott nincs, már megnézte. *Gyanúsított feltehetően lelőtte munkatársát satöbbi.* Preković bólintott. Már csak az ujjlenyomata kéne a fegyverre. Ha megtalálnám a vöröskét, onnan kezdve gyerekjáték. *Huszonnégy éves nő, százhatvanegy centi, vörös hajú, nővére egy NATO-bombázásban halt meg, szülei elváltak, anyja Kanadába emigrált, apja nyugdíjas, címe: Vuka Mandušića 26.* A százados a kiszállt a helyszínre. Reszkető öregember nyitott ajtót. Talán parkinsonos. Lolácska?, így mondta, Lolácska dolgozik. De két hét múlva lesz a szülinapja, akkor biztos átjön.

* * *

Lassan a cigaretta sem segített, Vajk annyira ideges volt. A fürdőszobában fülét a falhoz tartotta. Tisztán kivehető volt, hogy valahonnan belülről, vagy inkább valahonnan a *túloldalról* jön a mormogó zaj. Keresgélni kezdett a nappaliban. Kihúzta a fiókokat, kinyitotta a szekrényeket szerszám után kutatva, amivel kibonthatná a falat. A lakás tökéletesen fel volt szerelve, de arra nem gondolt Saniel, hogy egy vendég majd vésni akar. Vajk visszament a fürdőszoba falához. Rugdosni vagy ököllel ütni nincs értelme, gondolta, ide véső és kalapács kell!

Megnézte a neten, hogy mondják szerbül, kalapács. A szót átmásolta a keresőbe, és tíz-tizenöt perc böngészés után talált egy barkácsboltot, néhány villamosmegállóra a Rasavska utcai szállástól. Órájára nézett: félóra zárásig. Még a laptopját sem kapcsolta ki, annyira sietett. Cipő, kabát, gyors mozdulattal bezárta az ajtót, és rohant a villamoshoz. Az úton végig a térképet

memorizálta, hogy gond nélkül odataláljon a megállóból. Annyira belemerült, hogy majdnem továbbment.

Már csak tíz perc volt zárásig. Az utat futólépésben tette meg. Közben a szél kikezdte a szemét, amitől elkezdett könnyezni, és úgy lépett be az üzletbe, mint aki éppen bög. Kifizette a szerszámokat, és sietett haza, a kék lakásba.

A szállás közelébe érve gyorsabban kezdett verni a szíve, úgy lépkedett, mint egy gonosztevő, akinek a hátizsákjában gyilkos fegyver lapul. Belépve gyorsan ivott egy csésze teát, és még a kabátját sem vette le, úgy térdelt a mosdó falához. Fogta a vésőt meg a kalapácsot, és bontani kezdte a falat. A megrepedt vakolat darabokban mállott le. Odaillesztette a szerszámot, és ezúttal nagyobb ütést adott. Véső, kalapács, ütés. Véső, kalapács, ütés. A térdénél felgyűlt a sirt. Egészen kimelegedett. Kabátját a vécé lehajtott deszkájára tette, majd folytatta a munkát. Véső, kalapács, ütés. Véső, kalapács, ütés. Arra nem is gondolt, hogy a kopácsolásra felfigyelhetnek a szomszédok, hiszen elvileg nem volt szomszéd.

Mikor egy apró lyuk keletkezett a vastag falon, benézett, de nem látott semmit. Sötét volt. A mormogást mintha két ember beszélgetése váltotta volna föl. Megdörzsölte a szemét, belesett megint.

Igen, az egy ágy. És rajta egy férfi és egy nő sziluettje.

* * *

Muszáj állandóan ezt az adót hallgatni?, kérdezte Keller.

Mi bajod vele?

Keller válasz helyett csak mosolygott. Kivillantak hófehér fogai. Amikor rájött, semmi vicces nincsen benne, elkomorodott, kicsit el is szégyellte magát, hogy válasz helyett csak bárgyú képeket vág. Azt ajánlotta, olvas Lolának még a készülő műből, azzal is telik az idő.

Megjelent rajta a bűnösök arckifejezése. Micsoda egy rohadt nap, mondta, csak úgy magának. Az a zsarú már lehet, hogy nyomon van. Lényegében bármikor beállíthat. Hirtelen nem is értette, hogyhogy nem jött eddig. Majdnem csalódott volt. Hátára vette a táskáját.

El fognak kapni, vágott közbe Lola. Keller megállt az olvasásban.

A zsaruk vadászni fognak rám, tudom. Lehajtotta fejét, sokáig nem szólt.

Láttam, ahogy az a zsarú igazoltatja azt a srácot, és amikor a zsebébe nyúlt, hogy elővegye a papírjait, lelőtte. Aztán kivette a pénzt a srác zsebéből. Én csak az ablakból láttam, de így volt. Egy pillanatra rám nézett,

én meg berohantam az első diszkóba. Nem volt más megoldás, értsd meg, hogy nem volt más megoldás. Megremegett a sírástól. Én csak titkárnök vagyok annál a cégnél. Már csak ketten voltunk az épületben. Akkor jött az a szemét. Köszönt, mondta, hogy rendőrség. Csak az ablakból láttam az egészet. Haza akartam menni, erre. Az a rohadék meg lelövi.

* * *

Másnap Vajk kora reggel felkelt. Összecsomagolt félóra alatt, begyömöszölte a hátizsákjába mindent, a jegyzeteket, a laptopot, a ruhákat. Az ikont külön zacskóba tette. Vett a boltban egy túrós tekercest, amit a lakásig menet befalt, a hátizsákot kikészítette az előszobába, aztán elment a Belgrádi Erődbe, a győzelmi szoborhoz. Az emlékműnél eszébe jutott, hogy a seggét mutatja felé. Átmászott a kerítésen, és a meredek lejtőn leereszkedett a Dunához. Nézte a vizet, és arra gondolt, hogy jó lenne most sírni. Nem is Dominik, hanem saját maga miatt.

Zsebébe nyúlt, kivette a mobilját, kikapcsolta. Egy ideig forgatta a kezében, aztán lendületet vett, és a vízbe hajította. A csobbanás alig hallható. Vagy két percig nézett még utána, valahová a folyó mögé, mielőtt visszaindult a kék lakáshoz. Gond nélkül hazatalált, térkép és kérdezősködés nélkül. Nem véletlen, mosolygott magában, nem volt felesleges az utóbbi három napot ennek az útvonalnak a memorizálásával töltenem, és többször megtenni a távot oda-vissza.

Az előszobában felkapta a hátizsákját, még egyszer benézett a szobájába, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e, majd amikor a kilincsre tette a kezét, úgy érezte, Dominik lakrészét is illene megnéznie.

Benyitott. A szoba érintetlen volt. Vajk odalépett az ágyhoz, ahol Dominik azon a délutánon olyan csendesen feküdt holtában. Vajk egészen halalkan annyit mondott, viszlát. Majd hozzátette: te barom.

A lakáskulcsot bedobta a postaládába, a kaput behúzta maga után, mint egy jó vendég, és az első sarkon a Kneza Mihailánra fordult. Arra gondolt, hogy érkezésük napján ezen az úton jöttek Dominikkal. Eljutott az első kereszteződésig. A lámpa pirosat mutatott. Összehúzta a kabátját a kora novemberi szélben. Nézegette a falon a cirill betűs plakátokat, meg az óráját, hogy eléri-e a vonatot.

Hirtelen rohamrendőrök sorfala tűnt fel a sugárút másik oldalán. Vagy hatvanan-hetvenen gyülekeztek a kék város kék falai előtt. Vajk annyira bámulta őket, hogy nem is vette észre, közben a lámpa váltott. Igyekezett lep-

lezni félelmét, és azzal nyugtatta magát, hogy ha józan ésszel belegondol az ember, egyáltalán nem biztos, hogy miatta vonultak fel. Előkotorta a cigarettát, és rágyújtott.

Nincs semmi baj, ismételte, miközben a Kék Belgrád füstölt az ujjai közt. Ez nem miattam van. Meg kellett állnia, annyira zihált. Eldobta a cigarettát, és a park hideg kőkerítésére ülve várt, amíg visszaáll a normális légzése. A mellette lévő utcában is feltűnt egy seregnyi rohamsisakos.

Nem lehet, hogy így legyen vége. Arra gondolt, elő kéne vennie a Mária-képet, hogy vigaszt keressen benne. Bocsásd meg a mi vétkeinket, motyogta maga elé. Bocsásd meg a mi vétkeinket. Nem volt nála tükör, se mobiltelefon, hogy ellenőrizni tudta volna, de úgy érezte, megjelent rajta a bűnösök arckifejezése.

A rohamrendőrök nem mozdultak a helyükről. Nyugtatta magát, hogy nem érte jöttek, hogy nem tudnak semmiről, nem tudják, hogy le akar lépni a városból. Amikor meglátta őket, a fejében máris lejátszódott, ahogy elkapják. Majd a pofámba ordítják, hogy bisbis, és megbilincselnek.

A szívverése kissé lassult, folytatta útját a Kneza Mihailán. Előre nézett, csakis előre. Figyelt a lépteire, hogy még véletlenül se tűnjön úgy, hogy siet. Túlélem, hajtogatta magában, túlélem. És bocsásd meg a mi vétkeinket. Csak egyenesen előre. Hadd lássák a fakabátok, hogy nem előlük futok, mintha egy hullát hagytam volna magam mögött.

Vajk átment az utolsó zebrán, és belépett a lebontásra ítélt pályaudvar sötétségébe. Különös elégedettséget érzett. Még mosolyogott is. Egy jegy Budapestre. Csak oda. Az indulásig negyedóra volt. Körülötte minden csendes. Semmi nem utalt rendbontásra, forradalomra vagy bármi különösre. Mintha az Kneza Mihailán végigvezető út rossz álom lett volna.

Megállt a pályaudvar kapujában, és még egyszer visszanézett Belgrádra.

Ugyanolyan emberek indultak munkába, intézték az ügyeiket, mint Pesten. Ugyanúgy kelt át az úttesten az anyuka a gyerekeivel, kézen fogva, és a pirosnál várakozó autók között ugyanúgy kéregetett a hajléktalan. A látványtól Vajk kis híján elzékenyült. Megkereste az egyes vágányt, és felült a vonatra. Ahogy elhelyezkedett, eszébe jutott, hogy „kék, mint a rohamrendőrök uniformisa”.

A vonat időben indult. Szemben egy jól öltözött férfi magyar nyelvű újságot olvasott. Ma focimeccs lesz, mondta, azért vonult ki a rendőrség.

Micsoda? Tehát nem miattam? Nem miattam van ez az egész. Ezek semmit se tudnak arról, mi történt. Kuncogott, próbálta visszatartani a nevetést, de mikor érezte, nem sikerül, hangos hahotában tört ki.

Preković százados a zsebébe nyúlt. Hat vagy hét szem hántolt pisztáciát tett a szájába. Nyugodtan rágott, miközben úgy emelte a telefonkagylót a füléhez, mintha tudná, Vajk úgyse veszi fel. Próbálta mobilról és vezetékessről felváltva, sőt, a kollégák telefonjáról is. Be kellett rendelnie kihallgatásra. Két nap sikertelen próbálkozás után elment a lakásra. Resavska utca 30. A szállásadó készséges volt, egyből a százados rendelkezésére állt. Csöngettek az illem kedvéért, aztán amikor már öt perce fagyoskodtak az ajtó előtt, Saniel kinyitotta a kulcsával. Végigkutatták a lakást, de a magyar elűnt a cuccaival együtt.

A fürdőszobában rábukkantak a kibontott falra, mellette a törmelékkal. Egy nagy lyuk, a padlótól tizenöt-húsz centire. Preković százados a fejét csóválta. Ez nemcsak hülye, de idióta is.

Lakik valaki a szomszédban?, kérdezte Sanielt.

Arra nincs szomszéd.

Preković letérdelt a mocsokba, és belesett a lyukon. Márpedig van ott valaki, mondta, figyelje csak! Csöndben maradtak, és ekkor világosan hallhatóvá vált a beszéd.

Ketten voltak, egy férfi és egy nő. A százados újra benézett, és meglátott a sötétben egy sziluettet. Mintha egy fiatal nő ment volna el előtte, aztán leült az ágyra, ahol egy férfi törökülésben írt a laptopján. A háttérből mintha egy Tina Turner-szám hallatszott volna. We Don't Need Another Hero.

Saniel is odahajolt a réshez. De ez hogy lehet?

Preković százados bevilágított a résen a mobiljával. Így már egyértelmű volt. Van ott valaki. A mosdó mellett meglátták a szerszámokat. Preković kézbe vette a vésőt és a kalapácsot. Ha megengedi, mondta, és vésni kezdte a falat. Hangos kopácsolás, a százados úgy érezte, már túl hangos. De a két sziluettnek a másik oldalon mintha fel se tűnt volna. A nő csak feküdt az ágyon, a férfi meg gépelt. A százados levette a kabátját, a homlokát törölgette, folytatta a vésést. Nyugalom, a biztosító kifizeti. Van biztosítása, ugye?

Preković vésott, és közben azt gondolta, baszd meg, Ljubica, látod, már egy órája ezt a szart bontom, te vagy a hibás, amiért nem lehet gyerekünk. Még azt a kölyköt is elintéztem, legyen pénz az implantátumodra. A didkópumpálásra meg a bali nyaralásra. Látod? Látod?

Mikor a lyuk kiterébélyesedett annyira, hogy nagy nehezen át lehetett rajta kúszni, Preković elővette a pisztolyát. Csak a biztonság kedvéért, mondta. Majd beleírom a jelentésbe, ha muszáj. Négykézlábra ereszkedett, hogy áthajoljon a lyukon.

Amikor már félig a másik oldalon volt, elkiáltotta magát. Rendőrség! Kapcsolják fel a villanyt, és jöjjenek el az ágytól feltartott kézzel.

Az árnyalakok egymásra néztek, feltápáskodtak, a nő felkattintotta a világítást. A fickó vadidegen volt. De a nő, a rohadt életbe!

* * *

Azt hiszem, eltalálta.

Ez volt Keller első gondolata, ahogy Lolára nézett. A lány mozdulatlanul feküdt az ágy mellett. A pisztolylövésre Keller önkéntelenül a füléhez kapott. Remegett. Basszus, remélem, Lola nem halt meg.

A rendőr, Kellerre szegezve a fegyverét, teljesen előkészült a lyukból.

Faszka, bisbis, mondta, és lekapcsolta a rádiót. Lehajolt megvizsgálni Lola pulzusát, közben folyamatosan beszélt. Kérdéseket tett fel, majd amikor válasz nem érkezett, rossz angolsággal annyit mondott: she dead.

A rendőr a zsebébe nyúlt, és felmutatta igazolványát. Keller megérezte az enyhe pisztáciaillatot. Sírni kezdett, hang nélkül.